

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **T. V. T.**, nar. x, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, t. č. bytem: x, zast. JUDr. Petrem Pustinou, advokátem, se sídlem: Olivova 116, 251 01 Říčany, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2014, č. j. OAM-24/LE-BE02-HA08-2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2014, č. j. OAM-24/LE-BE02-HA08-2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.200,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Pustiny, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 18. 8. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze téhož dne domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavuje, protože se žalobce bez závažného důvodu nedostavil k pohovoru plánovanému na den 17. 7. 2014 a stav spisového materiálu neumožňoval správnímu orgánu rozhodnout ve věci.

Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že bylo původní rozhodnutí žalovaného v řízení vedeném pod č. j. OAM-24/LE-BE02-ZA04-2013, zrušeno Nejvyšším správním soudem. V řízení jej zastupovala JUDr. L. P., i. s. JUDr. K. K., která po doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014 - 31 ukončila právní zastoupení žalobce a tak žalobce nebyl schopen posoudit další vývoj řízení. Žalobce se domníval, že mu správní orgán zašle vyrozumění na jeho adresu uvedenou v záhlaví této žaloby, na které žalobce přebírá poštu. Žalobci však nebylo nic doručeno, resp. bylo mu doručeno až napadené rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014, a to dokonce s doložkou právní moci s tím, že toto rozhodnutí mělo nabýt právní moci dne 4. 8. 2014.

Žalobce následně rekapituloval dosavadní průběh řízení o jeho žádosti, zejména rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 - 72, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014 - 31, jímž byl uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušen, a jímž bylo rovněž zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2013, č. j. OAM-24/LE-BE02-ZA04-2013 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal se skutečnostmi vyplývajícími z rozsudku Nejvyššího správního soudu – že je třeba doplnit dokazování o hrozbě uložení trestu smrti žalobci v zemi původu.

Žalobce též namítl, že nebylo v jeho silách zjistit, že se má k pohovoru dostavit, jelikož žalovaný využil náhradního způsobu doručování, ačkoliv žalobce na adrese uvedené v záhlaví této žaloby poštu přebírá.

Žalobce současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti odkázal na obsah správního spisu. Žalovaný trvá na tom, že v řízení se žalobcem postupoval správně a že za dané situace, kdy mu nebylo známo místo pobytu žalobce a skutkový stav neumožňoval s ohledem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014 - 31 rozhodnout věcně, nemohl postupovat jinak.

Žalovaný dále uvedl, že mu nebylo známo aktuální místo žalobcova pobytu, neboť jím do 17. 2. 2014 dle evidence vedené žalovaným bylo Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí a de facto do téhož data i adresa, kde byl na tzv. propustce. Po uvedeném datu u žalobce žádná aktuální adresa není evidována i přesto, že žalobce má povinnost tuto adresu žalovanému správnímu orgánu nahlásit. Vzniklou situaci, tedy musí žalobce přičíst sám sobě, tedy na vrub tomu, že porušil § 77 zákona o azylu, když nepožádal o změnu místa hlášeného pobytu. Pro žalobce tedy platilo pro nově vedené řízení po zrušení původního správního rozhodnutí NSS pro určení místa pobytu ustanovení § 77 odst. 7 cit. zákona, tedy že za místo hlášeného pobytu se považuje azylová zařízení, v němž byl žadatel o udělení mezinárodní ochrany naposledy hlášen k pobytu - tedy Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Rovněž tak se žalobce nemůže účinně dovolávat ustanovení § 82 zákona o azylu, neboť pobyt na tzv. propustce mu nebyl povolen, resp. ho žalovanému správnímu orgánu neoznámil. Tedy žalovaný správní orgán postupoval správně, pokud pro předvolání k pohovoru použil doručení náhradním způsobem dle § 24 odst. 4 zákona o azylu.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice došlé soudu dne 14. 11. 2014 žalobce uvedl, že již v průběhu řízení u Krajského soudu v Praze vedeného pod sp. zn. 49 Az 39/2013 žalobce uvedl svojí aktuální adresu, kterou byla a je x. Postup žalovaného byl proto zjevně nesprávný a účelový, neboť žalovaný velmi dobře znal adresu žalobce.

Žalobce dále připomněl, že Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 29.4.2014, č.j. 5 Azs 18/2014-31 mimo jiné uvedl, že žalovaný pochybil, když si nevyžádal alespoň rozsudek daného trestního soudu k ověření věrohodnosti tvrzení žalobce a zjištění důvodů, pro které mělo být stěžovateli uloženo již tímto trestním rozsudkem vyhoštění, zda již v tomto řízení stěžovatel poukazoval na možnost, že mu ve Vietnamu může být uložen (resp. byl uložen) trest smrti, popř. z jakých důvodů tak žalovaný neučinil, přičemž Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnost, že ve Vietnamu může být za trestný čin související s obchodováním s drogami trest smrti uložen, přitom není sporná.

Skutečnosti vyznívající v neprospěch žalobce neznamenaají dle Nejvyššího správního soudu, že již za současného skutkového stavu je zřejmé, že stěžovateli lze doplňkovou ochranu přiznat, když pro tento závěr dosud nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, když je zapotřebí další ověření tvrzení žalobce a to minimálně vyžádáním podkladů týkající se trestního stíhání a odsouzení v České republice, vyžádáním dopisu kamaráda žalobce, který žalobce předložil v řízení před krajským soudem, popř. provedení důkazů dalších, u kterých potřeba provedení vyjde v dalším řízení najevo (zejména s ohledem na zjištění učiněná z podkladů trestního řízení vedeného proti žalobci). Dále Nejvyšší správní soud uvádí, že v úvahu přichází i opětovné provedení pohovoru se žalobcem, jako stěžovatelem, což mu umožní v přiměřené době předložit důkazy, které by mohly věrohodnost jeho výpovědi potvrdit. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby nebezpečí vážně újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu prokazoval jinými důkazními prostředky, než vlastní věrohodnou výpovědí, nemá-li možnost takové jiné věrohodné důkazní prostředky získat. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil veškeré důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu vyvracejí, či zpochybňují.

Nejvyšší správní soud také uvedl, že se nemůže zabývat další námitkou stěžovatele (žalobce), spočívající v tom, že jeho přítelkyně je těhotná, nicméně uvádí, že v dalším řízení ji nemůže žalovaný přehlédnout a musí se s ní rovněž vypořádat.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem je dle žalobce nepochybné, že se žalovaný nezabýval v rámci řízení po zrušení jeho rozhodnutí Nejvyšším správním soudem tímto řízením tak, jak mu ukládá právě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Proto je žalobce přesvědčen, že je nutné provést řádně řízení u správního orgánu, a to v intencích a rozsahu uvedeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.4. 2014, č.j. 5 Azs 18/2014-31.

Usnesením ze dne 17. 9. 2014, č. j. 49 Az 4/2014 – 15, soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.):

Podle § 25 písm. d) zákona o azylu, v rozhodném znění, se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014 – 31, ve znění opravného usnesení ze dne 15. 5. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014 – 38, jímž Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 – 72 a jím přezkoumávané rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2013, č. j. OAM-24/LE-BE02-ZA04-2013, uvedl: „*uvedené však bez dalšího neznámá, že již za současného skutkového stavu je zřejmé, že stěžovateli lze doplňkovou ochranu přiznat. Pro tento závěr dosud nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, nadále přetrvávají pochybnosti o věrohodnosti tvrzení stěžovatele a je zapotřebí další ověření jeho tvrzení, a to minimálně vyžádáním podkladů týkajících se trestního stíhání a odsouzení stěžovatele v České republice, vyžádáním dopisu kamaráda stěžovatele, který stěžovatel předložil v řízení před krajským soudem, popř. provedením důkazů dalších, u kterých potřeba provedení vyjde v dalším řízení najevo (zejména s ohledem na zjištění učiněná z podkladů trestního řízení stěžovatele), v úvahu přichází i opětovné provedení pohovoru se stěžovatelem a umožnění mu v přiměřené době předložení důkazů, které by mohly věrohodnost jeho výpovědi potvrdit. V této souvislosti je rovněž třeba zdůraznit, že není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí, nemá-li možnost takové jiné věrohodné důkazní prostředky získat. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil veškeré důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu vyvracejí či zpochybňují*“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy je zřejmé, že skutkový stav nepostačuje k rozhodnutí ve věci a je zapotřebí shromáždit další podklady, přičemž výslovně připouští opakování pohovoru s žadatelem. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu však rovněž plyne, že soud považoval za nutné zejména shromáždit podklady, které vyvrátí či zpochybní věrohodnost výpovědi žadatele.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezil na konstatování, že „*stav spisového materiálu neumožňuje správnímu orgánu rozhodnout ve věci*“. Žalovaný však neuvedl, zda byl opakován pohovor s žalobcem natolik klíčovým podkladem, že bez něj nebylo možné vydat rozhodnutí. Podle uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu byl pohovor pouze jednou z možností, jak může žalovaný doplnit podklady rozhodnutí tak, aby bylo možné rozhodnout ve věci. Ostatně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 2 Azs 32/2014 – 25 k ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu uvedl: „*Z tohoto ustanovení vyplývají pro předmětnou věc dvě klíčové skutečnosti: a) nelze řízení zastavit, pokud se žadatel nedostaví k pohovoru ze závažného důvodu, b) řízení nelze zastavit ani*

tehdy, pokud na základě dosud zjištěných skutečností lze rozhodnout i bez pohovoru. Ve vztahu k obojímu musí rozhodnutí o zastavení řízení obsahovat dostatečné odůvodnění“. Lze proto konstatovat, že bylo povinností žalovaného z vlastní iniciativy shromáždit veškeré možné podklady umožňující potvrzení, vyvrácení či znevěrohodnění výpovědi žalobce, a teprve následně rozhodnout o zastavení řízení. V této souvislosti považuje soud za vhodné poukázat též na právní větu II. připojenou k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57: „*Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“.* Skutečnost, že se žalobce nedostavil k plánovanému pohovoru, implicitně neznamená, že žalovaný nemohl získat další podklady pro rozhodnutí ve věci bez součinnosti žalobce.

Soudu proto nezbyvá než konstatovat, že závěr žalovaného o nemožnosti rozhodnout ve věci z důvodu nedostatku podkladů rozhodnutí není v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu nijak odůvodněný, a proto soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na žalovaném, aby všechny své závěry náležitě odůvodnil.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, tvoří odměna za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tedy činí 10.200,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Petra Pustiny (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 10. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).